Recensie – Littekens – Jeugdliteratuur - Karin v. W.

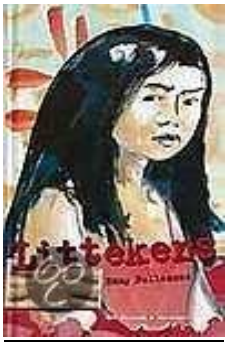

Titel:	*Littekens*
Auteur:	Emmy Dullemond, 1938
Uitgeverij:	Unieboek
Jaar van uitgave:	2001
Aantal pagina's:	144
Genre:	Hier-en-nu-verhalen
Prijs:	

Recensie: Emmy Dullemond, *Littekens* (2001)

Margriet is een meisje, dat geboren is met de naam Moerwani. In het Indonesisch betekent dit geluksvogeltje. Zo voelt zij zich echter niet. Zeven jaar geleden is zij door Nederlandse ouders geadopteerd en vanuit Indonesië naar Nederland verhuisd. Zij weet dat haar adoptie niet legaal was. Er is namelijk een drama aan vooraf gegaan. Als Moerwani woonde zij bij haar vader en stiefmoeder. Aan die tijd heeft ze geen fijne herinneringen. Ze liep toen zelfs een groot litteken op in de vorm van een brandwond op haar schouder. Na een ruzie loopt ze weg van huis en komt terecht bij een oudere vrouw. Deze besluit Moerwani af te staan. Aangezien zij geen familie van elkaar zijn, durft Moerwani eenmaal in Nederland aangekomen - en omgedoopt tot Margriet - nooit meer over die tijd te praten. Want stel je voor dat zij niet mag blijven en dan in Indonesië aan haar lot overgelaten zal worden?

Het geheim dat Margriet met zich meedraagt, zorgt voor nog een litteken: een litteken op haar ziel. Margriet worstelt vanaf het begin van het boek met veel vragen en grote angsten. Zoals te verwachten is van een geadopteerd meisje, vraagt zij zich af wie ze nu eigenlijk precies is en waar ze thuis hoort. Dit alles zorgt ervoor, dat zij zich niet helemaal thuis kan voelen bij haar pleeggezin. In het boek is het niet altijd duidelijk of Margriet nadenkt over haar biologische of over haar echte ouders. Dit trekt de lezer mee in haar verwarring en onzekerheid. De nadruk ligt in het verhaal op de gevoelens van Margriet en niet op het geheim dat zij meedraagt. Daar kom je pas later achter. Hierdoor komt het boek niet dramatisch, maar juist erg waarheidsgetrouw over.

Gelukkig ontmoet Margriet de tekenleraar Harold, die ook uit het buitenland komt. Met hem kan ze goed praten. Zijn woorden dringen diep tot Margriet door: "Tweedehands kinderen bestaan niet. Er bestaan alleen kinderen, die de pech hebben gehad om ergens ter wereld te komen, waar geen plaats voor ze was. Maar als adoptiekinderen zijn ze daarna de meest gewenste kinderen van de hele wereld geworden." Dit stemt Margriet tot nadenken. Uiteindelijk lukt het haar zich toch te openen voor haar pleegezin.

De manier waarop dit boek is geschreven, is subliem. Het verhaal is niet spannend of dramatisch, maar erg geloofwaardig. De schrijfster Emmy Dullemond is ook sterk bij het onderwerp betrokken. Samen met haar man, adopteerde zij twee kinderen. Daarnaast is ze actief in het begeleiden van adoptiegezinnen. Een prachtig boek als je zelf geadopteerd bent of je wel eens afgevraagd hebt, hoe dat zou zijn!